Sklep koncerta so tvorile narodne pesmi. Pel jih je mešani zbor. Slišali smo predvsem tri koroške narodne: »Jaz mam pa konjča belega«, »Je dro uštno poleti« in »Gor čez izaro, gor čez gmajnico«. Harmoniziral, deloma po Z. Švikaršiču, g. koncertni vodja M. Hubad. Od teh je bila posebno lepa zadnja. Razen teh so se izvajale še sledeče: »Na Gorenjščem je fletno«, harmoniziral St. Pirnat, »Češi me, češi!«, harmoniziral Ant. Anděl, in »Želja ranjenega vojaka«, belokranjska iz Adlešičev, harmoniziral L. Kuba. Času zelo primerna je bila zlasti zadnjeimenovana, vseskozi resnobna, ki je vsled svojega plemenitega besedila, markantne glasbe in ob slučajnem grmenju topov z ljubljanskega Grada vsled zavzetja Belgrada izredno učinkovala.

Novi Akordi. Letnik XIII. Št. 1.—4. Do sedaj so izšle že štiri številke tega našega odličnega glasbenega zbornika. Prve tri so prinesle samo skladbe, zadnja (4.) pa tudi zelo obširno in bogato glasbeno-književno prilogo.

Skladbe, objavljene v letošnjih Novih Akordih, so sledeče. V 1. številki Mirkova skladba »Rêveries« za klavir, fino delo z nežno glavno temo,

ki nastopa tekom skladbe v lepih imitacijah in uspelih gradacijah. Harmonično zanimiv je srednji del (Andantino), ki je tudi kot pristno klavirski stavek vreden hvale. Pri sklepu se pojavi še enkrat glavna tema, a bolj kratko in stisnjeno. Emil Adamičeva skladba »Kje si, dragi, da te ni?« je zložena za dva ženska glasova s klavirjem. Skladba je kontrapunktično jako zanimiva; takoj v začetku pričneta glasova popevati v dvojnem kontrapunktu v oktavi, koj nato se spustita v čeden, 14 taktov trajajoč strog kanon, potem nadaljujeta v bolj prostih imitacijah ter končata prvo polovico v mogočnem unisono. V drugi polovici nastopi poleg male ponovitve iz prvega dela kot sklep prisrčen homofon stavek. Naj mi bo o tej priliki dovoljeno omeniti, da biva naš dragi skladatelj, g. Emil Adamič sedaj kot vojak v trdnjavi Přemysl. Ko to premišljam, moram pač vzdihniti z besedami gori omenjene skladbe: »Kje si, dragi, da te ni?« Bog nam ga po končani vojski privedi zdravega v domovino! —

V 2. številki se nahaja Emil Hochreiterjeva izredno krasna skladba »Pastirica« za en glas in klavir, ter Janko Ravnikov nenavadno globoko občuteni moški zbor »V mraku«. Obe skladbi sta prvovrstni.

Tretjo številko je napolnil Emil Adamič sam s šesterimi enoglasnimi pesmimi (unisono-zbori) za mladino. Ti so: »Čolnar«, »Tepežna pesem«, »Slanica«, »Molitev«, »Zapihaj, južec« in »Padajo snežinke«. Adamič zna pisati za mladino kot malokdo. Te pesmi so v resnici »unicum« v naši slovenski glasbeni literaturi. Naj bodo našim učiteljem in vzgojiteljem kar najbolje priporočene. Pa tudi vsakega prijatelja lepe glasbe sploh morajo razveseliti ti čudovito lepi napevi, kakor tudi celotne skladbe s povsem primernim duhovitim in izvečine ne težkim klavirskim spremljanjem.

4. številka prinaša Parmovo ljubko koračnico »Straža ob Savi« za klavir, Marij Kogojev »Trenutek« za mešani zbor, moderno, na prvi pogled nekoliko drzno, a v resnici zelo iskreno in dobro pogojeno skladbo, Mirkovo »Pravijo ljudje« za baritonski samospev s klavirjem in Karlo Adamičev mešani zbor »Dekletce, podaj mi roko«. Mirk je našel za klenkanje mrtvaškega zvona in skovikanje sove primernega izraza in sploh v celem prvem delu, kjer poje o nevoščljivcih, dobro varuje značaj besedila, se zlobnežem še prav glasno zasmeje, potem pa tolaži svojo drago s prepričevalno nado na »cvetje, ki požene iz grobov«. Skladba bo sigurno učinkovala. Dvomim pa, če bodo mogli pianisti lepo vezano in brezhibno igrati v levi roki s kratkimi predložki začinjene akorde, n. pr.:

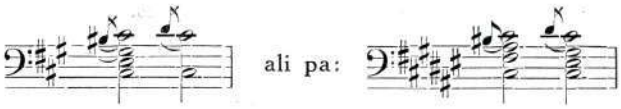

Na strani 30. v 2. sistemu, v 3. taktu je osminka eisis v pevskem glasu najbrže napačna in mora biti samo eis. K. Adamičev mešani zbor se giblje v lahkem slogu in lahkem (6/8) ritmu in je čedna skladba. Prepogostno ponavljanje ritma: ♩♩.♪ ♩♩.♪ se mi zdi pa le nekaka napaka skladbe in bi se po mojem mnenju v 1., 9. in 13. taktu bolje podal ritem: ♩♩.♪ ♩♩♩ Najbolj umesten in opravičen je od g. skladatelja tolikokrat uporabljeni ritem v predzadnjem taktu pri besedi »žalostno«. Tu zares nekaj zaleže, drugod je semtertja le šablona.

Glasbeno-književna priloga, priložena 4. številki, prinaša konec dr. Pavel Kozinove razprave »Kako sem poučeval petje«, obilico ocen raznih dunajskih, ljubljanskih, pazinskih in tržaških koncertov, ocene več imenitnih glasbenih novosti, poročila o naših glasbenih društvih, notice o slovenskem glasbenem svetu sploh itd. itd. Raznega poučnega in silno zanimivega berila na kupe.

Tollite, legite!

Vinc. Vodopivec: **Missa in hon. Nativitatis B. M. V.** za mešani zbor in orgle. Ponatis iz »Cerkvenega Glasbenika«. Založilo Cecilijino društvo v Ljubljani. Prodaja Katoliška Bukvarna v Ljubljani. Cena 50 vin. — G. Vodopivec, vikar v Kronbergu na Goriškem, je zložil že precejšnje število lepih posvetnih in cerkvenih skladb. Zgoraj imenovana skladba je njegova prva latinska maša. Skladba se giblje vseskoz v lahkem, večini naših cerkvenih zborov umerjenem slogu. Je dokaj melodijozna, tudi harmonično semtertje zelo zanimiva. Stavek je večinoma homofon, vmes pa so vpletena krepka enoglasna mesta. — Lepo skladbo domačega izvora toplo priporočam slovenskim organistom.

Stan. Premrl.